

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **CAR Road s.r.o.**
sídlem Podstránská 686/65, 627 00 Brno
zastoupené advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. 21813/23/5100-41453-712140

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadá v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 9. 2022, č. j.

4181500/22/3005-80541-712618 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správce daně nevyhověl návrhu žalobce na vyloučení majetku (vozu BMW 218i ACTIVE TOURER, RZ: X – dále jen „vůz“) z daňové exekuce vedené proti obchodní společnosti PROVAPE s.r.o., IČ: 03195791 (dále též „společnost PROVAPE“).

I. Obsah žaloby

Vlastnické právo žalobce k vozu

2. Žalobce namítá, že mu svědčí k vozu vlastnické právo, tedy právo nepřipouštějící provedení exekuce ve smyslu § 179 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
3. Žalobce tvrdí, že správce daně byl povinen šetřit práva třetích osob, a to rychlostí a účinností, tedy skutečnou a ne jen formální snahou, v exekučním řízení dobýt správcem daně tvrzené, avšak vůči žalobci nikdy neprokázané pohledávky na daňovém dlužníkovi tak, aby se poté nemusel pokoušet vyzývat k přistavení vozidla žalobce, jako nového vlastníka, dobrovolného nabyvatele.
4. Žalobce namítá, že správci daně předložil veřejnou listinu, ze které vyplývá, že vlastnické právo k vozu svědčí žalobci a nikoli společnosti PROVAPE. Listiny vydaná orgánem veřejné moci potvrzuje pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Žalobce je ve veřejné listině uveden jako vlastník vozu, nikoli jako jeho provozovatel, jak mylně uvádí správce daně a žalovaný. Pokud daňové orgány pojalý do svých rozhodnutí jiná skutková zjištění (že žalobce není vlastníkem vozu), musely by do řízení svou vyhledávací činností opatřit tzv. důkaz opaku (vyvracející to, co bylo potvrzeno ve veřejné listině). K tomu nedošlo, a proto daňové orgány na základě nesprávných skutkových zjištění přijaly věcně nesprávná a nezákonná rozhodnutí.
5. Správce daně z evidence jiného orgánu veřejné moci věděl, že od 7. 1. 2022 je vlastníkem vozu žalobce, přesto tuto skutečnost nezohlednil a vystavil protiprávní výzvu k odevzdání vozu.
6. Podle žalobce se daňové orgány v rozporu se zákonem domáhaly po žalobci dalších listinných důkazů prokazujících jeho vlastnické právo. K prokázání této skutečnosti však nebyl potřeba žádný jiný důkaz než veřejná listina. K tomu žalobce odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle které otázku vlastnických práv k vozidlu lze určit rychle a jednoduše, neboť vlastnictví k vozidlu podléhá registraci příslušným orgánem státu a je prokazováno veřejnou listinou (technickým průkazem, osvědčením o registraci). Dále žalobce uvádí, že obdobně bylo prokázáno vlastnické právo a právo převést vůz společností PROVAPE vůči žalobci. Žalobce není povinen prokazovat, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se o vlastnickém právu prodávajícího či o jeho oprávnění s ním disponovat přesvědčil. Tedy žalobce nabyl vlastnické právo k vozu minimálně na základě dobré víry v oprávnění převodce s vozem disponovat. K tomu žalobce odkazuje na § 568 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. z.“), právní věty nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 2906/12, a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 3. 2015, sp. zn. 21 Cdo 119/2015.
7. Dále žalobce namítá, že správce daně nebyl v exekučním řízení dostatečně aktivní, čímž mohl České republice způsobit škodu a tuto škodu se nyní snaží sanovat postižením třetích osob, kterých se hypotetický daňový dluh společnosti PROVAPE netýká. Žalobce

nesouhlasí s tím, jak daňové orgány nečinnost správce daně obhajují situací související s výskytem SARS-CoV-2. Správce daně podle žalobce bezdůvodně rezignoval na procesní a faktické úkony spojené s vymáháním dluhu od tvrzeného daňového dlužníka a vyčkával, zda dlužník neporuší svou povinnost tím, že převede majetek na třetí osobu (která plnění v dobré víře přijme). Kdyby tento postup byl aprobován, bylo by správci daně umožněno, aby soustavně zneužíval právo k přenosu svých nedobytných pohledávek na třetí, na věci nijak nezúčastněné osoby – jako je tomu v tomto případě.

Nahlížení do spisu a zákonnost výzvy k odevzdání vozu

8. Žalobce namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces tím, že mu nebylo umožněno nahlížet do spisu. Žalobci v řízení ve věci vyloučení majetku z daňové exekuce svědčila procesní práva srovnatelná s procesními právy daňového subjektu při správě daní. K tomu žalobce odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6.2003, sp. zn. IV. ÚS 164/02 a na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018-45. Představa daňových orgánů, že žalobce na základě ničím nepodložené výzvy správce daně mu odevzdá bez dalšího vůz do dispozice, je lichá. Bylo třeba ověřit, zda správce daně k takovému postupu má nějaký podklad, resp. zda pohledávka existuje, či nikoli. Žalobce namítá, že správce daně nevyhověl jeho žádosti o zaslání správního spisu na územní pracoviště blíže právnímu zástupci žalobce a dále že aktivně tají ty části spisu, ze kterých má plynout hypotetická pohledávka. Uvedené skutečnosti vyvolávají v žalobci pochybnosti o tom, že postup správce daně ve formě výzvy k odevzdání vozu byl zákonný. Žalobce namítá, že má právo vidět protokoly o provedených výsleších svědků a další relevantní podklady, což mu daňové orgány odepřely.
9. V replice ze dne 21. 12. 2023 žalobce setrval na svých tvrzeních, že vůči žalovanému nebyl povinen sdělovat a dokládat právní titul, naplnil požadavky v žalovaném citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3.2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, když veřejná listina jednoznačně uvádí, že vlastníkem vozu je žalobce. Bylo naopak na žalovaném, aby předložil důkaz opaku. Skutečnosti potvrzené ve veřejné listině mohou být zpochybněny jedině důkazem opaku, nikoli „konkrétními okolnostmi“, přičemž žalobce zdůrazňuje, že v projednávaném případě ani žádné „konkrétní okolnosti“ (natož pak důkaz opaku) neexistují. Dále žalobce namítal, že pokud správce daně odmítal součinnost ve formě zaslání spisu na jiné územní pracoviště k nahlédnutí, měla se jeho žádost žalobce posoudit ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu alespoň tak, že by byla část spisu žalobci zpřístupněna elektronicky (zasláním kopií dokumentů, které dle svého právního posouzení může správce daně žalobci zpřístupnit). Žalobce trvá na zrušení napadených rozhodnutí také proto, aby mu bylo v dalším řízení před správcem daně umožněno se v zákonném rozsahu seznámit s obsahem spisu, na základě kterého žalovaný a správce daně rozhodovali a činili procesní úkony vůči žalobci

II. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné. Odkazuje na napadené rozhodnutí a argumentuje ke každému žalobnímu bodu.

III. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a

sice souhlasu účastníků. Napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vlastnické právo žalobce k vozu

12. Ze správního spisu vyplynuly následující, pro danou věc podstatné skutečnosti.
13. Žalobce se domáhal vyloučení vozu z daňové exekuce prodejem movitých věcí nařízené exekučním příkazem ze dne 14. 10. 2021, č. j. 4193913/21, k vymožení nedoplatků dlužníka – společnosti PROVAPE s tím, že mu svědčí vlastnické právo k vozu, a to na základě technického průkazu, kde je žalobce zapsán od 7. 1. 2022 jako jeho vlastník.
14. Ačkoli správce daně již vydal exekuční příkaz, kterým postihl movité věci dlužníka – společnosti PROVAPE, a na základě kterého byl vůz zahrnut do soupisu věcí ze dne 14. 10. 2021, č. j. 4194673/21, měl žalobce za to, že nabytí vůz od společnosti PROVAPE v dobré víře podle § 1111 o. z., že společnost PROVAPE je vlastníkem vozu a současně je oprávněna s vozem volně disponovat. Svoji dobrou víru žalobce odvozoval i z nečinnosti správce daně, neboť správce daně dne 14. 10. 2021 vystavil exekuční příkaz a pojal vůz do soupisu. Následně 8 měsíců nečinil ničeho a rezignoval tak na procesní a faktické úkony spojené s vymáháním dluhu a pouze vyčkával, zda dlužník neporuší svou povinnost tím, že převede majetek na třetí osobu. Pak vystavil výzvu k odevzdání vozu, který však již nenáležel daňovému dlužníku (společnosti PROVAPE), ale žalobci jako dobrověrnému nabyvateli. Svou dobrou víru žalobce dovozoval rovněž z nesprávného postupu správce daně, který byl povinen zamezit převodu vlastnického práva vozu ze společnosti PROVAPE na žalobce. Žalobce legitimně předpokládal, že pokud by byl vůz pojat do soupisu správcem daně před jeho převodem, byl by převod vozu v souladu se zákonem správcem daně znemožněn.
15. Správce daně žalobce vyzval, aby svůj návrh na vyloučení vozu z daňové exekuce doplnil, neboť v něm nevyklíčil a neprokázal všechny rozhodné skutečnosti, jelikož netvrdil ani nedoložil právní titul, na jehož základě měl nabytí vlastnické právo k vozu, resp. na jehož základě mělo dojít k převodu vlastnického práva k vozu ze společnosti PROVAPE na žalobce, a pro případ, že se jednalo o úplatný právní titul, pak netvrdil ani nedoložil výši úplaty (viz výzva k doplnění podání ze dne 22. 7. 2022, č. j. 3574519/22).
16. Žalobce i přes výzvu správce daně po celou dobu řízení vedeného ve věci vyloučení vozu z daňové exekuce setrval na argumentaci, že k prokázání vlastnictví k vozu není třeba jiný důkaz než technický průkaz – veřejná listina, která tuto skutečnost zachycuje, a že vůz nabytí v dobré víře.
17. Správce daně následně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nevyhověl a vůz daňové exekuce nevyklíčil. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správce daně mimo uvedl, že s ohledem na nedoložení právního titulu nabytí vlastnického práva a absenci jakéhokoli tvrzení navrhovatele o právním titulu nabytí vlastnického práva, má za to, že právní titul, na základě kterého by žalobce nabytí vlastnické právo k vozu neexistuje, a tudíž nedošlo ani k převodu vozu ze společnosti PROVAPE na žalobce a vlastníkem vozu je stále společnost PROVAPE. Dále správce daně konstatoval, že i kdyby právní titul převodu vozu existoval, bylo by toto právní jednání absolutně neplatné pro rozpor se zákonem a zjevné narušení veřejného pořádku a vlastníkem vozidla by byla společnost PROVAPE. K tomu správce daně uvedl, že dle tvrzení žalobce měla společnost PROVAPE převést vlastnické právo k vozu dne 7. 1. 2022. Toto datum

odpovídá deklaratornímu zápisu v technickém průkazu. Vůz byl sepsán do protokolu o soupisu věcí ze dne 14. 10. 2021, č. j. 4194673/21. Podle § 204 odst. 2 daňového řádu nesmí dlužník se sepsanými věcmi nakládat. Právní jednání, kterým dlužník porušil tuto povinnost, je neplatné. Porušení § 204 odst. 2 daňového řádu představuje zjevné narušení veřejného pořádku, čímž zakládá absolutní neplatnost ve smyslu § 580 odst. 1 a § 588 o. z., která nastává přímo ze zákona, správce daně k ní přihlíží z úřední povinnosti a právní jednání je neplatné od svého počátku.

18. V prvostupňovém rozhodnutí správce daně rovněž zmínil, že vydal výzvu k podání prohlášení o majetku č. j. 4177209/21, která byla společnosti PROVAPE doručena dne 24. 10. 2021 a jejímu jednatele dne 19. 11. 2021. Právní jednání společnosti PROVAPE (převod vozu), které učinila poté, co jí byla doručena výzva k prohlášení majetku, je vůči správci daně a dalším osobám, které mají vůči dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné (§ 186 odst. 6 daňového řádu). Nedoplatky společnosti PROVAPE evidované správcem daně nebyly ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí uhrazeny. I kdyby tedy existoval právní titul převodu vozidla a byl platný, pak je vůči správci daně ze zákona neúčinný, aniž by neúčinnost musel prohlašovat soud, a tato skutečnost je důvodem k zamítnutí návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. K tomu správce daně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 6 Afs 395/2017-52, a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 11. 2017, č. j. 30 Af 46/2016-69).
19. Správce daně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí také uvedl, že po vydání exekučního příkazu v období října 2021 až února 2022 eliminoval kontakt s daňovými subjekty, a to v souvislosti s výskytem viru SARS-CoV-2. Po návratu do běžného provozu vyzval výzvou ze dne 29. 3. 2022, č. j. 1464363/22, společnost PROVAPE k odevzdání sepsaného vozu ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Dlužník na výzvu nereagoval. Správce daně provedl 19. 5. 2022 místní šetření na adrese pobytu jednatele dlužníka za účelem zabavení sepsaného vozu. Vůz však nalezen nebyl.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání. Zopakoval svá tvrzení, že vůz nabyl v dobré víře. Dobrou víru dovozoval na základě tří skutečností. Jednalo se jednak o nečinnosti správce daně (k tomu viz výše). Dále pak dle žalobce správce daně způsobil danou situaci sám svým nesprávným úředním postupem, jelikož nezamezil převodu vlastnického práva z daňového dlužníka na žalobce, byť k tomu byl povinen (§ 1 odst. 2 a § 177 odst. 1 daňového řádu a § 327a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád - dále jen „o. s. ř.“). Dále pak dovozoval dobrou víru z veřejné listiny (technického průkazu), která v den převodu plně prokazovala vlastnické právo společnosti PROVAPE k vozu. K tomu neexistoval žádný důvod, proč by se měl žalobce domnívat, že dispoziční právo společnosti PROVAPE k vozu je jakkoli omezeno. Žalobce také uvedl, že v technickém průkazu je uveden jako vlastník vozidla. Rovněž namítal, že mu správce daně neumožnil nahlížet do spisu za účelem ověření, že výzva správce daně, aby mu žalobce odevzdal svůj vůz, je podložená.
21. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že od marného uplynutí lhůty k podání prohlášení o majetku (6. 12. 2021) do změny držitele vozidla uvedené v technickém průkazu (7. 1. 2022) uplynul jeden měsíc. V dané době platila protiepidemiologická opatření a byla omezena jednání správce daně s daňovými subjekty na minimum, resp. na případy, kde hrozilo nebezpečí z prodlení. Nadto podle žalovaného ze správního spisu nevyplývá, že správce daně nečinil úkony v dané věci. Naopak dne 29. 3. 2022 vydal výzvu k odevzdání

sepsané věci, dne 19. 5. 2022 provedl místní šetření u jednatele společnosti PROVAPE a dne 16. 6. 2022 vydal výzvu k odevzdání sepsané věci, kterou zaslal žalobci. Správce daně není oprávněn jakýmkoli způsobem zamezit přepisu vozidla v registru vozidel.

22. Žalovaný zopakoval argumentaci správce daně, že byl vydán exekuční příkaz, na jehož základě byl vůz pojat do soupisu věcí a podle § 204 odst. 2 daňového řádu nesmí dlužník se sepsanými věcmi nakládat. Právní jednání, kterým tak dlužník porušil tuto povinnost, je neplatné.
23. Žalovaný ve shodě se správcem daně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl následující. Žalobce nedoložil právní titul, na základě kterého měl vůz nabýt. Nabytí vlastnického práva k vozu staví na kopii technického průkazu, ve kterém je zapsán jako vlastník vozidla. Žalovaný se tak domnívá, že právní titul neexistuje, neboť pokud by existoval, mohl se o něm žalobce zmínit ve svých podáních, což neučinil. Zápis v technickém průkazu má pouze deklaratorní povahu a sám o sobě neprokazuje převod vlastnického práva na žalobce, resp. zda existuje právní důvod převodu. Břemeno tvrzení a důkazní týkající se uplatňovaného práva k majetku, který je předmětem exekuce, nese přitom žalobce. Ten neunesl své břemeno tvrzení (netvrdí, že by mezi ním a společností PROVAPE byla uzavřena smlouva) ani břemeno důkazní. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobce nemohl být v dobré víře, že vlastníkem vozu je společnost PROVAPE – ta byla od 16. 11. 2021 zapsána v registru plátců DPH jako nespolehlivý plátců, což mělo v žalobci vzbudit pochybnosti, zda je tato společnost oprávněna nakládat s vozidlem, resp. zda je tato společnost bez daňových nedoplatků a jiných vykonatelných dluhů.
24. Žalovaný rovněž zopakoval argumentaci správce daně týkající se neúčinnosti převodu vozidla podle § 180 odst. 6 daňového řádu s tím, že i kdyby existoval platný právní titul převodu vozu, byl by vůči správci daně neúčinný a tato skutečnost byla důvodem k zamítnutí návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce (viz výše).
25. Odvolací námitce ohledně odepření nahlížení do spisu žalovaný nepřisvědčil. Nebylo možné vyhovět požadavku žalobce stran nahlížení do daňového spisu společnosti PROVAPE, který žalobce zdůvodnil potřebou ověřit její daňový dluh. Žalobci správce daně sdělil, že je žalobce oprávněn nahlížet pouze do písemností, na jejichž základě posuzuje právo k exekučně postiženému majetku nepřipouštějícímu provedení daňové exekuce, nikoli do písemností týkajících se řízení o stanovení daně či jiných řízení společnosti PROVAPE. Opačný závěr neplyne ani z žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018-45. Předmětem řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce není přezkoumávání zákonnosti, důvodnosti či správnosti pravomocných rozhodnutí vydaných v řízení o stanovení daně u dlužníka. Pro řádné uplatnění návrhu na vyloučení je třeba, aby navrhovatel měl vědomost o konkrétní exekuci vedené konkrétním správním orgánem proti určitému dlužníkovi a o tom, který majetek byl exekučně postižen. Tyto informace však obsahovala výzva k odevzdání sepsané věci č. j. 3182444/22. Žalobci nebylo znemožněno právo nahlížet do spisu dle § 66 daňového řádu. Naopak žalobce tohoto práva nevyužil. Správce daně rovněž neměl povinnost k žádosti žalobce zaslat spis k nahlížení na Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava I, pokud dlužník i žalobce mají sídlo v Brně a tam mají místně příslušný finanční úřad, kde je spis uložen, a žádost o zaslání spisového materiálu jinému správci daně nebyla ničím podložena a zdůvodněna.

26. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu platí, že *po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*
27. Podle § 180 odst. 6 platí, že *právní jednání dlužníka týkající se jeho majetku, s výjimkou právního jednání spočívajícího v běžné obchodní činnosti, uspokojování základních životních potřeb a správy majetku, včetně jeho běžné údržby, které dlužník učinil poté, co mu byla doručena výzva podle odstavce 1, popřípadě výzva podle odstavce 4, jsou vůči správci daně a dalším osobám, které mají proti dlužníkovi pohledávku vymahatelnou na základě exekučního titulu, neúčinné.*
28. Podle § 204 odst. 2 daňového řádu platí, že *se sepsanými věcmi nesmí dlužník nakládat. Právní jednání, kterým dlužník porušil tuto povinnost, je neplatné.*
29. Účelem § 179 je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl exekucí postižen, ačkoli k tomuto majetku mají právo, jež exekuci nepřipouští. Plnění, jež se exekucí vymáhá, je zavázán poskytnout dlužník, a proto také pouze postižením jeho majetkové sféry může být pohledávka nuceně uspokojena. Třetí osoby musí být chráněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32, bod 24).
30. Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce je obdobou vylučovací (excindační) žaloby ve smyslu § 267 o. s. ř. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 Afs 259/2019-26, bod 21).
31. V rámci řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce podle § 179 odst. 1 daňového řádu správce daně autoritativně nerozhoduje o tom, zda třetí osobě náleží právo k majetku, které nepřipouští provedení exekuce, nýbrž rozhoduje pouze o vyloučení majetku z daňové exekuce z důvodu, aby byla daňová exekuce vedena v souladu s daňovým řádem. Předmětem řízení tak je přípustnost vedení exekuce na určitý majetek, nikoliv vztah vyplývající ze soukromého práva. Nařídil-li by totiž správce daně exekuci na majetek, ke kterému má třetí osoba právo nepřipouštějící provedení exekuce, porušil by § 179 odst. 1 daňového řádu, který tento postup vylučuje. Otázku existence práva nepřipouštějícího provedení exekuce si proto správce daně posuzuje toliko jako předběžnou otázku podle § 99 odst. 1 daňového řádu, jejíž řešení je nezbytné pro vyjasnění, zda je možné na daný majetek vést exekuci. Rozhodnutím o vyloučení či nevyločení majetku z daňové exekuce však není zakládán, měněn nebo rušen soukromoprávní vztah. Byť se rozhodnutí správce daně může fakticky dotknout soukromého subjektivního práva třetí osoby k danému majetku, neznamená to, že takový zásah má soukromoprávní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 Afs 41/2021-38).
32. Navrhovatel v řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce musí tvrdit a prokázat, že mu svědčí právo nepřipouštějící exekuci daného majetku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 8 Afs 41/2021-38, či ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017-32).
33. Spornou je v dané věci otázka, zda žalobcem předložený technický průkaz (veřejná listina), v němž je zapsán jako vlastník vozidla, mohl poskytnout správci daně takovou úroveň jistoty

o vlastnickém právu žalobce k vozu, že by bez dalšího mohl dospět k závěru, že vůz je vyloučen z daňové exekuce.

34. V obecné rovině lze žalobci přisvědčit v tom, že k prokázání vlastnického práva k silničnímu vozidlu zpravidla postačí zápis osoby jako vlastníka v registru silničních vozidel a na to navazující údaj v technickém průkazu silničního vozidla. Technický průkaz silničního vozidla je veřejnou listinou. Judikatura soudů v civilních věcech dovodila, že otázku vlastnických práv k vozidlu lze určit rychle a jednoduše, neboť vlastnictví k vozidlu podléhá registraci příslušnými orgány státu a je prokazováno veřejnou listinou (technickým průkazem, osvědčením o registraci vozidla); pokud nejsou žádné konkrétní okolnosti zpochybňující pravdivost údaje o vlastnictví uvedeného na veřejné listině, mají být tyto údaje považovány za pravdivé (srov. rozsudek velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. 31 Cdo 1330/2020, navazující na rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 812/06, II. ÚS 1463/11 či II. ÚS 561/12).
35. V projednávané věci však správci daně mohly oprávněně vzniknout závažné pochybnosti o pravdivosti údaje o vlastnictví předmětného vozu zapsaného v registru vozidel a v technickém průkazu. V době registrace žalobce jako vlastníka vozu byl totiž v právní moci exekuční příkaz, na jehož základě byl vůz pojat do soupisu věcí, a platil tedy zákaz převést vůz na někoho jiného s následkem absolutní neplatnosti převodní smlouvy (§ 204 odst. 2 daňového řádu). Tyto okolnosti byly správci daně známé z úřední činnosti a dostatečně důvodně a objektivně zpochybňují pravdivost údaje o vlastnictví žalobce uvedeného na veřejné listině ve smyslu závěrů výše zmíněné judikatury soudů v civilních věcech. Platnost právního úkonu, na základě kterého byl žalobce zapsán jako vlastník vozu v registru silničních vozidel a v technickém průkazu, příslušný správní orgán provádějící tento zápis nezkontroluje. Zápis žalobce jako vlastníka vozu v registru silničních vozidel a v technickém průkazu tak může být i důsledkem neplatného právního úkonu a technický průkaz nemusí odrážet skutečný stav věci.
36. V dané věci tedy správce daně nemohl jednoduše ověřit vlastnické právo žalobce k vozu z technického průkazu, jak nedůvodně namítá žalobce. Správce daně proto zcela správně vyzval žalobce k předložení důkazů prokazujících jeho vlastnické právo k vozu, čímž dostal i své povinnosti přiměřeně žalobce v pozici navrhovatele poučit o jeho procesních povinnostech a vyzvat ho k případnému doplnění důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Afs 348/2018-32). Jak bylo zmíněno výše, břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran prokázání práva nepřipouštějícího exekuci skutečně tíží navrhovatele, nikoli správce daně.
37. Pokud následně žalobce v řízení před správcem daně jakož i v odvolacím řízení setrval na své argumentaci, že existenci jeho vlastnického práva k vozu lze postavit na jisto pouze na základě předloženého technického průkazu, neunesl důkazní břemeno, které jej tížilo.
38. Závěry daňových orgánů v nyní souzené věci nejsou ani v rozporu se žalobcem odkazovaným nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 2906/12, který se týkal doložení vlastnického práva osoby odlišné od povinného k automobilu za pomoci technického průkazu, který byl exekutorovi při soupisu předložen a jehož obsah toto vlastnictví třetí osoby osvědčoval.
39. Z žalobcem odkazované judikatury nelze dovodit, že v případě, kdy navrhovatel předloží v řízení o vyloučení majetku z exekuce technický průkaz, ve kterém je zapsán jako vlastník

vozidla, tak automaticky prokázal své vlastnické právo k vozidlu a správci daně bez dalšího vzniká povinnost vyloučit vozidlo z daňové exekuce.

40. Obstat nemůže ani argumentace žalobce, že se stal vlastníkem vozidla podle § 1111 o.z.
41. Podle § 1109 o.z. platí, že *vlastníkem věci se stane ten, kdo získal věc, která není zapsána ve veřejném seznamu, a byl vzhledem ke všem okolnostem v dobré víře v oprávnění druhé strany vlastnické právo převést na základě řádného titulu, pokud k nabytí došlo a) ve veřejné dražbě, b) od podnikatele při jeho podnikatelské činnosti v rámci běžného obchodního styku, c) za úplatu od někoho, komu vlastník věc svěřil, d) od neoprávněného dědice, jemuž bylo nabytí dědictví potvrzeno, e) při obchodu s investičním nástrojem, cenným papírem nebo listinou vystavenými na doručitele, nebo f) při obchodu na komoditní burze.*
42. Podle § 1110 o.z. platí, že *získal-li někdo v dobré víře za úplatu použitou movitou věc od podnikatele, který při své podnikatelské činnosti v rámci běžného obchodního styku obchoduje takovými věcmi, vydá ji vlastníku, který prokáže, že věc pozbyl ztrátou nebo že mu věc byla odňata svémocně a že od ztráty nebo odnětí věci uplynuly nejvýše tři roky.*
43. Podle § 1111 platí, že *získal-li někdo movitou věc za jiných okolností, než které stanoví § 1109 nebo 1110, stane se vlastníkem věci, pokud prokáže dobrou víru v oprávnění převodce převést vlastnické právo k věci. To neplatí, pokud vlastník prokáže, že věc pozbyl ztrátou nebo činem povahy úmyslného trestného činu.*
44. V dané věci žalobce netvrdí, že by vůz získal za okolností popsanych v § 1109 ani v § 1110 o.z., a o takové skutečnosti nesvědčí ani obsah správního spisu. Předpokladem nabytí vlastnického práva od neoprávněného podle § 1111 o.z. je jednak existence platného právního titulu (první podmínka), jednak existence dobré víry v oprávnění převodce převést vlastnické právo k věci (druhá podmínka), přičemž dobrou víru prokazuje nabyvatel. Obě uvedené podmínky je třeba splnit zároveň (kumulativně). Dobrá víra nabyvatele tak není jedinou a dostačující podmínkou pro nabytí vlastnického práva k věci podle § 1111 o.z.
45. Existenci platného právního titulu (platné a účinné převodní smlouvy) žalobce v dané věci neprokázal (ani netvrdí, že by takovým platným právním titulem disponoval), nemohl tedy ani prokázat naplnění podmínek nabytí vlastnického práva podle § 1111 o.z. Je proto zcela nadbytečné, aby krajský soud posuzoval, zda byl žalobce v dobré víře, že společnost PROVAPE byla oprávněna na něj vlastnické právo k vozu převést nebo zda lze jeho dobrou víru dovozovat z tvrzené nečinnosti nebo nesprávného postupu správce daně v exekučním řízení. Posouzení těchto otázek by mělo význam ryze akademický.
46. Pokud má žalobce za to, že mu postupem správce daně vznikla škoda, je nutné toto řešit podle ustanovení § 13 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
47. Pro úplnost krajský soud dodává, že daňové orgány ve svých rozhodnutích zpochybňovaly samotnou existenci převodního titulu, jeho platnost (§ 204 odst. 2 daňového řádu) i účinnost. Za stěžejní pro nevyhovění žádosti žalobce o vyloučení majetku z daňové exekuce je však třeba považovat závěr daňových orgánů, že žalobce (a to i přes výzvu a poučení správce daně) neprokázal, že mu svědčí právo nepřipouštětí exekuci vozu. Žalobce nedoložil žádný nabývací titul, kterým by prokázal tvrzené vlastnictví vozu a rovněž k nabytí vozu neuvedl ani žádné konkrétní informace. Jak krajský soud vyhodnotil výše, tento nosný závěr daňových orgánů obstojí.

48. Úvahy daňových orgánů, že nabývací titul žalobce k vozu neexistuje, a i kdyby existoval, byl by neplatný nebo pokud by byl platný, byl by neúčinný, což by vedlo k zamítnutí žalobcovy žádosti o vyloučení majetku z exekuce, jsou již ryze hypotetické. Tato skutečnost však je bez jakéhokoli vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Nahlížení do spisu a zákonnost výzvy k odevzdání vozu

49. Žalobce má za to, že mu správce daně měl vyjít vstříc a na jeho žádost odeslat správní spis na územní pracoviště v místě sídla právního zástupce žalobce. Dále žalobce namítá, že mu nebylo umožněno ověřit tvrzení správce daně o daňové pohledávce společnosti PROVAPE.
50. Podle § 66 odst. 1 daňového řádu platí, že *daňový subjekt je oprávněn u správce daně nahlédnout do částí spisu týkajících se jeho práv a povinností, které označí, s výjimkou částí vyhledávací; za stejných podmínek je daňový subjekt oprávněn nahlédnout do osobních daňových účtů vedených v rámci evidence daní o jeho daňových povinnostech.*
51. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“) *oprávnění daňového subjektu nahlížet do spisu lze vykonávat buď v sídle příslušného orgánu finanční správy, anebo na jeho územním pracovišti, a to podle toho, kde je spis nebo jeho příslušná část umístěna.*
52. Podle § 13 odst. 2 zákona o finanční správě platí, že *příslušný orgán finanční správy na požádání bezodkladně informuje daňový subjekt, na jakém místě je umístěn jeho spis nebo jeho příslušná část.*
53. Podle § 13 odst. 3 zákona o finanční správě platí, že *příslušný orgán finanční správy při umístění spisu nebo jeho příslušné části přihlédne zejména k dostupnosti spisu pro daňový subjekt a k hospodárnosti výkonu správy daní.*
54. V podání ze dne 7. 9. 2022 (str. 5) žalobce mimo jiné uváděl, že *„žádá o nahlížení od spisu, ze kterého správce daně dovozuje hypotetický daňový dluh společnosti PROVAPE, který se snaží uspokojit postižením majetku společnosti CAR road, a to v rámci zásady spolupráce, vstřícnosti a umožnění práv a právem chráněných zájmů, zasláním spisu k nahlížení na Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj územní pracoviště Ostrava I. Důvodem této žádosti je, že správce daně dluh společnosti PROVAPE toliko tvrdil, avšak žádným způsobem neprokázal, přičemž společnost CAR road, resp. její právní zástupce jsou v souladu s právní větou rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, vydaného pod č.j. 10 AfS 160/2018-45 oprávnění přezkoumat zákonnost, důvodnost a věcnou správnost správcem daně stanovené daně u daňového subjektu, společnosti PROVAPE.“*
55. Krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že správce daně neměl zákonnou povinnost bez dalšího umožnit nahlížení do správního spisu v místě sídla zástupce žalobce. Z práva nahlížet do spisu nelze automaticky dovozovat právo nahlížet do spisu na územním pracovišti zvoleném žalobcem. Zaslání spisu na jiné územní pracoviště žalobce požadoval v dané věci pouze z důvodu, že je blíže jeho právnímu zástupci. Žádný důvod, který by jeho zástupci bránil realizovat nahlížení do správního spisu umístěného na územním pracovišti finančního úřadu v místě sídla žalobce, žalobce v řízení o návrhu na vyloučení majetku z exekuce ani v řízení před soudem neuvedl. V takovém případě musí krajský soud konstatovat, že pokud si žalobce zvolil za svého zástupce právního profesionála (zde konkrétně advokátní kancelář, resp. advokáta), který není bez relevantního důvodu schopný nebo ochotný v zastoupení daňového subjektu realizovat jeho právo nahlížet do správního spisu v místě sídla daňového

subjektu, nelze tuto skutečnost vytýkat a klást k tíži správci daně. Povinnost správce daně zaslat spis k nahlížení na jiné územní pracoviště jen proto, že je blíže zmocněnému zástupci daňového subjektu, podle krajského soudu nelze dovodit ani ze zásad součinnosti a vstřícnosti, jejichž rámec již výrazně překračuje.

56. Žalobní námitky v replice žalobce ze dne 21. 12. 2023, že správce daně porušil jeho právo na dálkové nahlížení do spisu a že měl správce daně žádost žalobce o zaslání spisu na jiné územní pracoviště posoudit ve smyslu § 70 odst. 2 daňového řádu alespoň tak, že by část spisu žalobci zpřístupnil elektronicky (zasláním kopií dokumentů, které dle svého právního posouzení může správce daně žalobci zpřístupnit), krajský soud vyhodnotil jako opožděné (§ 71 s. ř. s.). Jedná se o argumentaci, která je kvalitativně odlišná od včas uplatněné námitky, že správce daně neumožnil daňovému subjektu seznámit se se spisovým materiálem, kdy tento odmítl zaslat na územní pracoviště blíže právnímu zástupci žalobce. Nejedná se o pouhé rozvinutí argumentace k námitce již dříve uplatněné a soud k dané námitce proto nemůže přihlídnout. Nadto obsah citované žádosti o nahlížení do spisu nasvědčuje tomu, že by se jednalo o námitky nedůvodné, neboť z něj správce daně nemohl učinit závěr, že jde o žádost o dálkové (elektronické) nahlížení do spisu.
57. Krajský soud se ztotožnil i se závěry daňových orgánů ohledně žádosti žalobce nahlížet do daňového spisu společnosti PROVAPE a argumentaci žalobce vznesenou v tomto směru považuje za nedůvodnou.
58. Pokud správce daně neumožnil žalobci nahlížet do daňového spisu společnosti PROVAPE za žalobcem tvrzeným účelem „*přezkoumat zákonnost, důvodnost a věcnou správnost správcem daně stanovené daně u daňového subjektu, společnosti PROVAPE*“, nemohl žalobce krátiť na jeho právech. Žalobci svědčilo právo nahlížet do správního spisu vedeného v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. V tomto svém právu nebyl žalobce ze strany daňových orgánů jakkoli omezen a nemohlo tak dojít k postupu správce daně v rozporu se závěry uvedenými v usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 164/02, či v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018-45.
59. V řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce se neotevírá obrana proti pravomocně stanovené daňové povinnosti správce daně by nebyl oprávněn posuzovat správnost či zákonnost daňové povinnosti společnosti PROVAPE (viz výše zmínění judikatorní závěry k účelu řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce). Bylo by v rozporu s principem právního státu a právní jistoty, kdyby navrhovatel v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce mohl zpochybnit výsledek nalézacího řízení. K tomuto účelu slouží řádné a mimořádné opravné prostředky proti rozhodnutí, jímž byla vyměřena daň, neboť pouze na základě těchto opravných prostředků lze zpochybnit správnost a zákonnost stanovené daňové povinnosti. Jakákoli zjištění žalobce o důvodech vzniku daňové povinnosti společnosti PROVAPE by tak byla pro výsledek řízení o návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce zbytečná.
60. K tomu je nutné připomenout i obecný princip presumpce správnosti správních aktů, dle kterého „*správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, č. 1815/2009 Sb. NSS). I případně nezákonné rozhodnutí, je-li v právní moci, je závazné a nezměnitelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Afs 263/2020-46).

61. Nelze přisvědčit ani obecné námitce žalobce, že výzva správce daně k odevzdání vozu byla nepodložená či nezákonná. Informace v uvedené výzvě jsou v souladu se spisovým materiálem a nic nenasvědčuje nezákonnému postupu správce daně při vydání zmíněné výzvy.

IV. Závěr a náklady řízení

62. Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu je nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 4. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu